

Sygn. akt I PK 135/15

POSTANOWIENIE

Dnia 22 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z powództwa K. W.
przeciwko Zespołowi Szkół [...] Nr [...] w T.
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 22 marca 2016 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w P.
z dnia 9 września 2014 r., sygn. akt V Pa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z dnia 9 września 2014 r. zmienił wyrok Sądu Rejonowego w T. z dnia 22 marca 2013 r. i oddalił powództwo K. W. przeciwko Zespołowi Szkół [...] Nr [...] w T. przywrócenie do pracy i wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy.

W skardze kasacyjnej powódka zarzuciła: I. naruszenie prawa materialnego, tj.: 1) art. 20 ust. 1 pkt 2 Karty Nauczyciela w związku z art. 8 k.p. w związku z art. 45 k.p. w związku z art. 91c ust. 1 Karty Nauczyciela, przez niewłaściwe, dowolne i dyskryminujące zastosowanie kryteriów, na mocy których w stosunku do powódki dokonano wyboru do rozwiązania z nią stosunku pracy; 2) art. 39 k.p. w związku z art. 91c ust. 1 Karty Nauczyciela, przez błędną wykładnię i przyjęcie, że okres ochronny, o którym stanowi art. 39 k.p. nie ma zastosowania do powódki jako

nauczyciela mianowanego; II. naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, a to art. 382 i art. 328 § 2 k.p.c., przez nieodniesienie się do całego zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżąca wniosła o zmianę i uchylenie zaskarżonego wyroku i utrzymanie w mocy poprzedzającego go wyroku Sądu pierwszej instancji, ewentualnie o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniono potrzebą wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących poważne rozbieżności w orzecznictwie sądów, a mianowicie: 1) czy w odniesieniu do nauczyciela, którego stosunek pracy wynika z aktu mianowania ma zastosowanie - poprzez treść art. 91c ust. 1 Karty Nauczyciela - okres ochronny, o którym stanowi treść art. 39 k.p.; 2) czy w odniesieniu do nauczyciela, którego stosunek pracy nawiązany został w oparciu o umowę o pracę - poprzez treść art. 91c ust. 1 Karty Nauczyciela - zastosowanie ma okres ochronny, o którym stanowi treść art. 39 k.p.; 3) jakie znaczenie prawne w aspekcie stosowania w odniesieniu do nauczyciela mianowanego i kontraktowego dyspozycji art. 39 k.p. ma treść § 15 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent inwalidzkich dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43); 4) czy w przypadku niemożności precyzyjnego ustalenia czasu, kiedy inna osoba mogła zapoznać się z treścią oświadczenia woli drugiej strony, o którym stanowi art. 61 § 1 k.c., posiłkowo można stosować treść art. 139 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przepis art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaga, aby wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowił odrębny element pisma niezależny od przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.). Uzasadnienie wniosku natomiast powinno nawiązywać do przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Spełnienie wymagania z art. 398⁴ § 2 k.p.c. powinno zatem przybrać formę wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wskaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadni, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek.

W judykaturze Sądu Najwyższego przyjmuje się, że odwołanie się do przesłanki potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości (ze wskazaniem, na czym te poważne wątpliwości polegają), nie doczekał się wykładni, bądź że jego niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (por. postanowienia z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002 nr 12, poz. 151 i z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, niepublikowane). Podkreśla się, że nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawa, jeżeli Sąd Najwyższy wyraził swój pogląd we wcześniejszym orzecznictwie, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu. Ponadto rozstrzygnięcie wątpliwości interpretacyjnych nie może się sprowadzać do odpowiedzi na zarzuty skarżącego skierowane pod adresem zaskarżonego orzeczenia ani też do odpowiedzi na wątpliwości skarżącego, które można wyjaśnić za pomocą obowiązujących reguł wykładni bądź w drodze prostego zastosowania przepisów (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP-wkładka 2003 nr 13, poz. 5).

Skarżąca nie zdołała wykazać występowania tak rozumianej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Sformułowane przez skarżącą wątpliwości niejednokrotnie stanowiły przedmiot wyjaśnień Sądu Najwyższego, który zgodnie przyjmuje, że art. 39 k.p. nie ma zakresu wykraczającego poza umowę o pracę i z tego względu nie znajduje w ogóle zastosowania do nauczycieli mianowanych (por. wyrok z dnia 2 sierpnia

2012 r., II PK 3/12, LEX nr 1232774). Ponadto, brakuje podstawy prawnej do uwzględnienia uregulowanej w art. 39 k.p. wzmożonej ochrony trwałości stosunków pracy pracowników w wieku przedemerytalnym, która nie obejmuje tych nauczycieli, którym szkoła z ustawowo określonych przyczyn organizacyjnych nie może zapewnić zatrudnienia w pełnym wymiarze zajęć, bo „zupełny” charakter regulacji art. 20 ust. 1 Karty Nauczyciela nie ustanawia takiej ochrony (por. wyrok z dnia 26 marca 2013 r., III PK 37/12, LEX nr 1511061).

Sąd Najwyższy wielokrotnie również wyjaśniał, że złożenie oświadczenia woli o rozwiązaniu umowy o pracę (art. 61 k.c. w związku z art. 300 k.p.) ma miejsce także wtedy, gdy pracownik mając realną możliwość zapoznania się z jego treścią, z własnej woli nie podejmuje przesyłki pocztowej zawierającej takie oświadczenie (por. np. wyrok z dnia 11 grudnia 1996 r., I PKN 36/96, OSNAPiUS 1997 nr 14, poz. 251). W świetle art. 61 k.c. nie jest konieczne, dla skuteczności złożenia oświadczenia woli innej osobie, by adresat tego oświadczenia zapoznał się z treścią pisma. Fakt, że z własnej woli z tego zrezygnował, pozostaje bez wpływu na skuteczność złożenia oświadczenia woli. Natomiast w sytuacji, gdy oświadczenie woli, którego skuteczność zależy od dotarcia do adresata, znajduje się w piśmie procesowym, pozostaje kwestia możliwości zastosowania przepisów procesowych o tzw. doręczeniach zastępczych, w tym art. 139 k.p.c., do oceny, czy oświadczenie zawarte w tym piśmie dotarło do adresata w rozumieniu art. 61 k.c. (por. wyrok z dnia 19 lipca 2012 r., II CSK 655/11, LEX nr 1228436 i powołane w nim orzecznictwo).

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.